

I øyeblikket

Tekst: Janicke Iversen
Foto: Monica Larsen

Mai Hofstad Gunnes

Aktuell med separatutstillingen «Baby Snakes Hatching. Ruins. Ruins» på UKS. Mai Hofstad Gunnes er billedkunstner med film, collage og installasjon som hovedmedium.

– Hva holder du på med for tiden?

– Jeg har nylig avsluttet et opphold ved Wiels Contemporary Art Centre i Brussel gjennom OCA, og til høsten er jeg tildelt et opphold på Kunsternes Hus via BKH.

– Fortell litt om utstillingen på UKS.

– Prosjektet utforsker en psykoanalytisk tilnærming til arkitektur der blant annet bilder av slangers livssyklus settes i relasjon til arkitektonisk forfall. Arbeidene forener referanser fra psykoanalyse, zoologi, dyremytologi og utopisk arkitektur, og inkluderer collager, en serie unike silketrykk og en ny 16mm film. Erlend Hammer er kurator for utstillingen, og det blir også produsert en artist-book i samarbeid med UKS og Torpedo Press som presenterer prosjektets research-materiale.

– Hvilke kunstneriske problemstillinger opptar deg?

– Jeg liker å tenke på filmene mine som motorer, eller maskiner, som genererer nye arbeider. I utstillingen på UKS viser jeg for eksempel silketrykk som idemessig er utledet fra filmens logikk. Selv om jeg hovedsakelig jobber med film har jeg i det siste fått

interesse for performance. Gjennom en serie performative eksperimenter undersøker jeg min egen kunstneriske metode i studio, men foreløpig vet jeg ikke hvilken retning dette vil ta.

– Hva setter du pris på i norsk kunstliv?

– Jeg synes de kunstnerdrevne galleriene i Oslo gjør scenen unik. Mye har forandret seg de siste årene, og jeg setter stor pris på de ulike initiativene. Blant annet er jeg spent på å følge programmet til det nye visningskonseptet FRANK fremover – et initiativ tatt av Liv Bugge, Synnøve G. Wetten og Sille Storihe. I tillegg er jeg veldig glad for stipendordningene som finnes i Norge.

– Hvilke utstillinger har gjort inntrykk i det siste?

– Jeg så nylig en utstilling på Pinakothek Moderne i München der Rosemarie Trockel og Mike Kelleys arbeider ble satt opp mot hverandre. Det var spennende å se Trockels enorme *Rorschach*-ullarbeider opp mot Kelleys utskjærte mdf-arbeider. Ellers var den retrospektive utstillingen til Alina Szapocznikow på Wiels Contemporary Art Centre i Brussel sterk. Arbeidene relaterte seg veldig direkte, men samtidig abstrakt, til hennes egen historie og bakgrunn, og hennes tidlige død av kreft. Utstillingen åpnet under mitt opphold på Wiels, og jeg tok ofte pauser fra atelieret for å gå innom og se på enkeltverk. Jeg opplevde flere av arbeidene som svært eksistensielle – på en måte jeg sjeldent finner i annen samtidskunst.

– Er det noen kunstnere du er spesielt opptatt av?

– Guy De Cointets kunstnerskap har fascinert meg mye i det siste. I fjor høst så jeg hans performance fra 1982, *Five Sisters*, gjenoppsatt under en festival i Leuven. Stykket handler om fem søstre som møtes og deres samtaler om hverdagslige bekymringer og gleder. Det virker som replikkene deres er klippet fra reklamesnutter fra skjønnhetsprodukter. Den sterke California-solen er sterkt tilstede og påvirker aktivt deres humør, følelser og reaksjoner. Cointet leker med konstruksjon av individualitet og en kryptifisering av språket. Spesielt har jeg sansen for hans bruk av objekter i sine performanser. Det samme objektet har ofte flere funksjoner, og kan variere fra å være et maleri, en rekvisitt, eller rett og slett fungere som et mnemonisk verktøy – en hukommelsesteknikk som i denne sammenheng hjelper karakterene i performansen til å huske sitt manus.

– Hvilke andre kulturelle uttrykk interesserer deg?

– Jeg er spesielt glad i film, og ser ganske mye. Akkurat nå har jeg sett nylig avdøde Mike Kelleys *Day is Done*, som var interessant å se i forhold til hans *Educational Complex* (1995) – et prosjekt basert på gjenskapelse av modeller ut fra hukommelsen av alle skolene han har gikk på. Ellers er filmene til Chantal Ackerman, Laura Mulvey, Jaques Rivette, Apichatpong Weerasethakul og Agnes Varda favoritter.